

Arrest

**nr. 180 648 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2009 op de Belgische vertegenwoordiging in Teheran een aanvraag in voor een visum 'type D' met het oog op studies in België.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 december 2013 de beslissing waarbij het visum 'type D' werd toegekend.

1.3. Verzoeker kwam op 28 januari 2010 toe op het Belgische grondgebied en werd op 21 juni 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart, die geldig was tot 31 oktober 2010.

1.4. De A-kaart van verzoeker werd mits een onderbreking van 31 oktober 2013 tot 31 oktober 2014, telkens vernieuwd tot 31 oktober 2015.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 mei 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Verzoeker werd hiervan op 8 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

(1) Gelet op het advies van de academische besturen of schoolbesturen, overgemaakt op 25/03/2014

Overwegende dat de genaamde F.(...) A.(...),

geboren te (...) op (in) (...),

van Iran nationaliteit,

verblijvende te (...),

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61 § 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

Overwegende dat de Minister conform artikel 103/2 van het KB van 08/10/1980 aan de vreemde student die, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer deze:

3° op zijn minst drie verschillende studierichtingen heeft aangevat zonder in de loop van de twee voorafgaande studierichtingen enig eindexamen behaald te hebben.

Overwegende dat betrokkene, na het betreden van het Belgische grondgebied op 28/01/2010 met een machtiging om een opleiding Nederlands voor anderstaligen te volgen aan de Universiteit van Gent, drie verschillende studierichtingen heeft aangevat, nl. master in de geomatica en de landmeetkunde aan de Universiteit van Gent, master of science in management aan de Vrije Universiteit Brussel en master of science in geography aan de Vrije Universiteit Brussel;

Overwegende dat betrokkene niet alleen geen enkel eindexamen heeft behaald, hij is er bovendien ook niet in geslaagd om voor enig examen te slagen en voldoende credits te behalen;

Overwegende dat betrokkene reeds tweemaal werd geweigerd voor een herinschrijving van zijn studies enerzijds door de Universiteit van Gent voor zijn studies master in de geomatica en de landmeetkunde, meegedeeld in haar academisch advies op 25/03/2014, en anderzijds door de Vrije Universiteit Brussel voor zijn studies master of science in management;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31/10/2015.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 61, §1, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 103/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht en de (materiële) motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 61, §1 Vw. waarbij de minister een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven aan de vreemde student wanneer deze, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt.

Hierbij wordt verwezen naar artikel 103/2 van het KB van 8 oktober 1980 waarin het overdreven verlengen van studies gedefinieerd wordt als o.m. op zijn minst drie verschillende studierichtingen aangevat te hebben zonder in de loop van de twee voorafgaande studierichtingen enig eindexamen behaald te hebben.

Dat verweerder evenwel geen rekening houdt met het feit dat verzoeker in 2010 heeft deelgenomen aan de cursus Nederlands voor anderstaligen niveau 1 enerzijds en Nederlands voor anderstaligen niveau 2 anderzijds en hij voor beide cursussen geslaagd was.

Bovendien heeft verzoeker de opleiding master in de geomatica en de landmeetkunde aan de Universiteit Gent noodgedwongen moeten stopzetten omdat - in tegenstelling tot wat hem was voorgehouden - alle vakken in het Nederlands werden gedoceerd en dit voor verzoeker te hoog gegrepen was.

Omwille hiervan zag verzoeker zich genoodzaakt een andere opleiding in het Engels te zoeken en heeft hij zich ingeschreven aan de VUB voor de opleiding master of science in management.

Ook hier ervaarde verzoeker moeilijkheden omdat - nadat alle administratieve formaliteiten eindelijk waren vervuld - de lessen reeds geruime tijd waren aangevat. Hierdoor kon verzoeker niet deelnemen aan het eerste deel van het voorbereidende programma, zodat hij de opleiding niet tot een goed einde kon brengen.

Tweemaal kon verzoeker dan ook wegens omstandigheden buiten zijn wil om de opleiding niet verderzetten.

Verzoeker schreef zich vervolgens in voor de opleiding master of science in geography aan de VUB, aangezien hij een goede kennis van geomatica heeft.

Verzoeker - die reeds in zijn land van herkomst behandeld werd wegens psychologische problemen - kreeg evenwel opnieuw te maken met gevoelens van isolatie en depressie, welke zijn studies ernstig bemoeilijkten.

Tijdens het schooljaar 2015 - 2016 volgt verzoeker echter nog steeds de opleiding master of science in geography aan de VUB.

Bijgevolg is er in strikte zin geenszins sprake van 'op zijn minst 3 verschillende studierichtingen die werden aangevat zonder dat in de loop van de 2 voorafgaande studierichtingen enig eindexamen behaald werd', zoals omschreven in artikel 103/2 van het KB van 8 oktober 1980.

Verzoeker studeert immers nog steeds aan de VUB in de laatst door hem aangevatte studies en is vastberaden om een eindexamen te behalen.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 61 §1 Vw. aangezien verzoeker zijn studies geenszins op een overdreven wijze verlengt, evenals een schending van artikel 103/2 van het KB van 8.10.1980 aangezien verzoeker nog steeds studeert in de door hem laatst aangevatte studierichting, nl. master of science in geography.

Aangezien de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is, er dan ook sprake is van een schending van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.2.

Dat overeenkomstig artikel 61, §1 Vw. de Minister of zijn gemachtigde het advies moet inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorige academie- of schooljaar ingeschreven was om te kunnen oordelen over het overdreven karakter van de duur van zijn studies.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling meegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de academische besturen of schoolbesturen, overgemaakt op 25 maart 2014, doch dit advies zelf niet aan verzoeker werd overgemaakt.

Dat verzoeker dan ook niet kan ingaan wat dit advies inhoudt, noch of dit advies wel correct is.

Verzoeker is immers voor het academiejaar 2015 - 2016 opnieuw ingeschreven aan de VUB en volgt verder de opleiding master of science in geography. Deze instelling is dan ook het best geplaatst teneinde een academisch advies te geven en of te beoordelen of er sprake is van een overdreven karakter van het duur van de studies van verzoeker.

Bovendien dateert dit advies klaarblijkelijk van 25 maart 2014 - zoals vermeld in de bestreden beslissing - hetzij meer dan 2 jaar geleden en is dit bijgevolg geenszins nog actueel om op basis van dit advies thans te kunnen besluiten over het al dan niet overdreven karakter van de studieloopbaan van verzoeker.

Dat er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 61, §1 Vw., aangezien verzoeker geen kennis heeft van het academisch advies en dit advies bovendien dateert van meer dan 2 jaar geleden.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers, het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om een zorgvuldige wijze haar beslissingen voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 15.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op een correcte feitenvinding en verweerder geenszins alle gegevens van het dossier in overweging heeft genomen, waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder heeft immers geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker de studie master in de geomatica en de landmeetkunde aan de Universiteit Gent heeft stopgezet omdat de lessen uitsluitend in het Nederlands werden gegeven, iets wat geheel anders aan verzoeker was gecommuniceerd.

De opleiding master of science in management aan de VUB kon verzoeker niet tot een goed einde brengen omdat hij door de administratieve rompslomp te laat in het schooljaar kon instappen en hij hierdoor het eerste - voorbereidende en dus belangrijkste - deel van de cursus gemist had.

Thans studeert verzoeker nog steeds aan de VUB in de studierichting master of science in geography, waar hij omwille van medische/psychologische redenen het eveneens moeilijker heeft. Dit belet verzoeker echter niet om door te zetten en verder te studeren, zodat verzoeker zijn diploma kan behalen.

Deze voorgenoemde elementen waren uiteraard een doorslaggevende factor waarom verzoeker een derde studierichting heeft aangevat en zijn bijgevolg van groot belang bij de beoordeling van zijn dossier. Verweerder heeft hiermee evenwel geen rekening gehouden, noch heeft hij nagelaten bijkomende informatie bij verzoeker op te vragen over de redenen waarom verzoeker tweemaal van studierichting gewijzigd is.

Het feit dat verweerder nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en een gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de actuele situatie van verzoeker te bekomen.

Dat er nochtans rekening dient gehouden te worden met het geheel van elementen (RvV, 17.03.2014, nr. 120.763),

zodat verweerder in casu het dossier van verzoeker niet grondig heeft onderzocht en zonder meer een bijlage 33bis aflevert, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.4.

Dat er tevens sprake is van een schending van de hoorplicht, aangezien verzoeker nooit gehoord werd alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 103/2 van het KB dd 08.10.1981. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van 103/3 van het KB dd 08.10.1981 aangezien verwerende partij onterecht meent dat verzoeker zijn studies op

overdreven wijze zou verlengen en dit zonder het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij zijn actuele situatie hebben kunnen toelichten, waaronder de administratieve redenen waarom de eerste twee opleidingen niet werden voortgezet en de medische problematiek in zijn hoofde welke zijn huidige opleiding bemoeilijkt.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden wegens schending van de hoorplicht.

2.1.5.

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C.. 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C.. 1999, nr. 285).

Dat verzoeker sedert 28 januari 2010 op het Belgische grondgebied verblijft in het kader van zijn studies. Verzoeker heeft zich ook voor het studiejaar 2015 - 2016 ingeschreven aan de VUB en volgt nog steeds de opleiding master of science in geography, waarvoor hij recent ook examens heeft afgelegd.

Dat verzoeker er dan ook van uitging dat hij zijn studies in België kon verderzetten, aangezien hij zich opnieuw kon inschrijven aan de VUB en reeds het volledige academiejaar de lessen volgt.

Pas op 8 juni 2016 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, zonder evenwel nadere informatie ingewonnen te hebben betreffende verzoekers actuele situatie, noch verzoeker gehoord te hebben.

Bij verzoeker ontstond dan ook het gerechtvaardigde vertrouwen dat hij zijn studies aan de VUB kon verderzetten, minstens was dit de verwachting die bij verzoekster is ontstaan, waardoor hij zich verder aan zijn studies heeft gewijd.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd¹.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de redenen waarom verzoeker zich voor een andere studierichting diende in te schrijven, door verweerder niet werden onderzocht, nog aan verzoeker nadere uitleg hieromtrent werd gevraagd.

Dat er bovendien door verweerder geen rekening werd gehouden met het feit dat nog steeds zijn studies aan de VUB verderzet en hem door de bestreden beslissing de mogelijkheid ontzegd wordt om een einddiploma te behalen.

Dat de bestreden beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.1.6.

Dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen wordt betekend.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker zijn studies op overdreven wijze zou hebben verlengd.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 61, §1, van de vreemdelingenwet en artikel 103/2 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

(...)

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1° kan worden toegepast.

(...)”

“Onder voorbehoud van artikel 61, § 1, leden 2, 3, en 4, van de wet, kan de Minister aan de vreemde student die, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer deze:

1° in dezelfde studierichting gedurende drie opeenvolgende school- of academiejaren voor geen enkel examen geslaagd is of gedurende de laatste vier studie jaren niet voor tenminste twee examens geslaagd is;

2° op zijn minst twee verschillende studierichtingen heeft aangevat zonder in de loop van vier opeenvolgende school- of academiejaren voor enig examen geslaagd te zijn of zonder in de loop van de laatste vijf studie jaren voor ten minste twee examens geslaagd te zijn;

3° op zijn minst drie verschillende studierichtingen heeft aangevat zonder in de loop van de twee voorafgaande studierichtingen enig eindexamen behaald te hebben.”

2.7. Blijkens het administratief dossier kwam verzoeker op 28 januari 2010 in België toe op basis van een visum 'type D' met het oog op studies in België, met name een voorbereidende opleiding 'Nederlands voor Anderstaligen', gevolgd door een studie 'Master in de Geometica en de Landmeetkunde' aan de UGent. Verzoeker werd op 21 juni 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart, die geldig was tot 31 oktober 2010, en die op 13 oktober 2010 werd verlengd tot 31 oktober 2011. Verzoeker nam in het academiejaar 2010-2011 5 vakken op, maar bleef afwezig op 1 examen en slaagde niet voor de 4 andere vakken. Verzoeker bleek voor het academiejaar 2011-2012 ingeschreven voor de Engelstalige opleiding 'Master of Science in Geomatics and Surveying'. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 februari 2012 de beslissing om de A-kaart te vernieuwen tot 31 oktober 2012. Verzoeker nam tijdens dit academiejaar 8 vakken op, maar bleef afwezig op 4 examens en slaagde niet voor de 4 andere. Voor het academiejaar 2012-2013 bleek verzoeker enkel ingeschreven te zijn voor 2 opleidingsonderdelen via creditcontract. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 november 2012 de beslissing om de A-kaart niet meer te verlengen. Verzoeker schreef zich in het academiejaar 2013-2014 in aan de VUB voor de 'Master of Science in Management'. Op 25 maart 2014 verstrekte de UGent een academisch advies, waaruit bleek dat de inschrijving van verzoeker voor de opleiding 'Bachelor Geografie en Geomatica' voor 2013-2014 was stopgezet en dat hij eerder werd geweigerd voor de masteropleiding 'Geomatica en landmeetkunde'. Op 5 mei 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker nog één kans kreeg voor het komende academiejaar op voorlegging van een aantal documenten. Op 6 november 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om aan verzoeker een nieuwe A-kaart af te leveren, die geldig was tot 31 oktober 2015, waarbij volgende voorwaarden werden opgelegd :

"De vernieuwing van deze verblijfstitel, met jaarlijkse vervalddag op 31 oktober, mag slechts gebeuren op voorlegging van :

- *Een attest dat bevestigt dat hij/zij voor het nieuwe academiejaar ingeschreven is als regelmatig student(e) in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling voor hoger onderwijs;*
- *Een attest dat bevestigt dat hij/zij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens of rechtvaardiging van zijn/haar niet-aanmelding voor die examens;"*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 februari 2016 de vernieuwing aanvraag van zijn A-kaart, waarbij hij onder andere een rechtvaardiging voor niet-aanmelding voor de examens meedeelde (psychische problemen), en een inschrijving voor het academiejaar 2015-2016 voor de voorbereidende opleiding 'Master of Science in Geography' aan de VUB en een inschrijving als interuniversitair student bij de KUL in de faculteit Wetenschappen.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker tussen 2010 en 2015 drie verschillende studierichtingen had aangevat, maar voor geen enkel examen slaagde en reeds tweemaal door onderwijsinstellingen werd geweigerd voor herinschrijving. Zoals aangegeven in artikel 103/2 van het vreemdelingenbesluit, kan de staatssecretaris op basis van het gegeven dat verzoeker drie verschillende studierichtingen heeft aangevat zonder in de loop van de twee voorafgaande studierichtingen enig einddiploma te hebben behaald, een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Dit vormt het determinerend motief van de bestreden beslissing.

2.9. Volgens verzoeker werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het feit dat hij in 2010 deelgenomen heeft aan de cursus 'Nederlands voor Anderstaligen' en slaagde voor niveau 1 en niveau 2 (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). In de beslissing wordt nergens betwist of ontkend dat verzoeker ooit slaagde voor deeltrajecten van zijn voorbereidende taal cursus. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat deze elementen geen afbreuk doen aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker drie verschillende studierichtingen heeft aangevat zonder in de loop van de twee voorafgaande studierichtingen enig einddiploma te hebben behaald. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker niet aantoonde dat het slagen in de deeltrajecten 'Nederlands voor Anderstaligen' niveau 1 en 2 zouden volstaan om in aanmerking te komen voor een bijkomende vernieuwing van zijn A-kaart. Uit een schrijven van de UGent van 6 november 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt trouwens dat verzoeker op 1 oktober 2013 nog steeds niet in het bezit was van een 'B2-taalbewijs' dat noodzakelijk is om te voldoen aan de taalvoorwaarden met het oog op een inschrijving voor een academische opleiding.

Verzoeker beweert daarnaast in zijn middel dat hij zijn opleiding aan de UGent heeft moeten stopzetten omdat de vakken, in tegenstelling tot wat hem was voorgehouden, in het Nederlands werden gedoceerd. De Raad stipt aan dat verzoeker bezwaarlijk verrast kan zijn door het feit dat in Vlaanderen hoger onderwijs in het Nederlands wordt aangeboden en kan zijn verzuim om zich hierover voldoende te informeren niet afwentelen op het bestuur.

Met betrekking tot zijn inschrijving in de 'Master of Science in Management' aan de VUB, stelt verzoeker dat de lessen reeds geruime tijd begonnen waren waardoor hij de opleiding niet tot een goed einde kon brengen. Deze poging van verzoeker, om te rechtvaardigen waarom hij zijn studies gedurende het academiejaar 2013-2014 niet tot een goed einde bracht, zijn echter niet van aard om de pertinente vaststelling van de staatssecretaris te ontkrachten dat hij er na meer dan 5 jaar studies "*niet in geslaagd om voor enig examen te slagen en voldoende credits te behalen*".

Vervolgens geeft verzoeker te kennen dat hij tijdens het vorige academiejaar 2015-2016 opnieuw de opleiding 'Master of Science in Geography' volgt. Volgens hem is er geen sprake van 'op zijn minst 3 verschillende studierichtingen', zoals bedoeld in artikel 103/2 van het vreemdelingenbesluit omdat hij nog steeds aan de VUB zou studeren. De Raad merkt op dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker thans ingeschreven is voor de opleiding 'Master of Science in Geography', maar dat eveneens blijkt dat hij geen eindexamen heeft behaald, noch in de opleiding 'Master of Science in Geomatics and Surveying' aan de UGent, noch in de opleiding de 'Master of Science in Management' aan de VUB die hij voorheen volgde, zodat de staatssecretaris wel degelijk rechtsgeldig toepassing kon maken van artikel 103/2 van de vreemdelingenwet.

Tenslotte betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn psychologische problemen en dat "*zonder meer een bijlage 33bis*" werd afgeleverd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor het eerst gewag maakt van psychische problemen in een schrijven van zijn hand van 14 januari 2016, toen hij niet langer over een geldige verblijfstitel beschikte en dat de aangehaalde psychische problemen niet door medische attesten worden gestaafd. Verzoeker toont geenszins aan dat deze elementen van doorslaggevend belang zijn voor de beoordeling van zijn dossier of dat hij op die basis in aanmerking zou komen voor de vernieuwing van zijn A-kaart, aangezien reeds op 5 mei 2014 werd beslist dat verzoeker nog één laatste kans kreeg voor de vernieuwing van zijn verblijfstitel.

Waar verzoeker stelt dat werd nagelaten om bij hem bijkomende informatie op te vragen over de redenen waarom hij meermaals van studierichting is gewijzigd, merkt de Raad op dat verzoeker steeds de mogelijkheid kreeg om alle nuttige informatie aan te leveren bij zijn verschillende aanvragen tot vernieuwing van zijn A-kaart.

Er is op geen van de hierboven aangehaalde punten sprake van een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing.

2.10. Met betrekking tot het overdreven karakter van de duur van zijn studies, beweert verzoeker dat geen advies werd ingewonnen bij de VUB, waar verzoeker thans zou zijn ingeschreven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat op 19 maart 2014 zowel aan de UGent als aan de VUB een academisch advies werd aangevraagd, maar dat enkel van de UGent een advies werd bekomen. Zoals voorgeschreven door artikel 61, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, kan de staatssecretaris na afloop van de gestelde termijn van twee maanden, een bevel geven om het grondgebied te verlaten zonder het advies te moeten afwachten. Verzoeker duidt geen bepaling aan waaruit zou blijken dat het academisch advies aan de betrokken student zou moeten worden overgemaakt. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het advies van 25 maart 2014 vanwege de UGent niet langer actueel zou zijn aangezien hij niet aantoonde dat hij sedertdien nog aan deze instelling zou hebben gestudeerd. Aangezien de VUB niet is ingegaan op de uitnodiging om een academisch advies over te maken, kon de staatssecretaris wel degelijk een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten. De staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststellingen, dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar op het grondgebied verblijft, dat hij reeds drie verschillende studierichtingen heeft aangevat zonder enig examen te slagen en dat hij reeds tweemaal werd geweigerd voor een herinschrijving, te concluderen dat betrokkene "*zijn studies op overdreven wijze verlengt*" en hem bijgevolg een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten.

2.11. Krachtens de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur kan tegen niemand een ernstige maatregel worden genomen die gesteund is op het gedrag van de betrokkene en die van aard is om zijn

belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt daarover op een nuttige wijze ter kennis te brengen van het bestuur (RvS 19 februari 2015, nr. 230.249). Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing kan worden beschouwd als 'een ernstige maatregel die gesteund is op het gedrag van de betrokkene en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten', zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State, kan verzoeker onmogelijk dienstig voorhouden dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om zijn standpunt uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 15 mei 2014 in kennis werd gesteld van een *"laatste verwittiging voor de student"* d.d. 5 mei 2014 vanwege de gemachtigde van de staatssecretaris, waarin reeds werd gesteld dat *"er (...) voor dit academiejaar geen verlenging van de verblijfskaart meer (kan) worden toegestaan gezien betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden. Uit het studieparcours van de betrokkene blijkt bovendien dat er weinig of geen vooruitgang is in zijn studies.(...)"*. Tevens blijkt uit de beslissing tot vernieuwing van de A-kaart van 6 november 2014 dat verzoeker uitdrukkelijk de mogelijkheid kreeg om documenten ter rechtvaardiging aan te brengen. Bijgevolg kan geen schending van de hoorplicht weerhouden worden.

2.12. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655). De Raad merkt op dat uit het feit dat verzoeker zich opnieuw kon inschrijven aan de VUB niet voortvloeit dat dat er in zijn hoofd rechtmatige verwachtingen zouden ontstaan dat het bestuur zijn verblijfskaart zou vernieuwen. In weerwil van zijn beweringen wordt hem door de beslissing geenszins de mogelijkheid ontzegd om een eindexamen te behalen. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij voor enig examen geslaagd is na meer dan 5 jaar studies, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker beweert dat uit de beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat dit wetsartikel geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat in zijn geval het hoger belang van het kind of het recht op gezins- of familieleven bedreigd zouden zijn of dat zijn gezondheidstoestand zich zou verzetten tegen een verwijderingsmaatregel. Het administratief dossier bevat dienaangaande geen enkele indicatie. Verder blijkt uit een nota van dhr. F. Roosemont van 5 april 2016 dat er wel degelijk rekening werd gehouden met dit wettelijk voorschrift aangezien na een chronologisch overzicht van verzoekers verblijfshistoriek en zijn studievoortgang werd gesteld dat *"artikel 8 van het EVRM (...) niet van toepassing (is)"*. Uit niets blijkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou zijn miskend.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 61, §1, en 74/13 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 103/2 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is dan ook geen sprake van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel werden niet geschonden. Verzoeker heeft evenmin een schending van de hoorplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN